

B) Idealistický model vesmíru.

Jak jsme již konstatovali, zde je prvotní idea, myšlenka neboli informace. Tím se nutně dostáváme k představě Boha, jako stvořitele, hybatele a usměrňovatele vývoje vesmíru. Prvotní chaos po stvoření hmoty byl postupně organizován na základě tvůrčího plánu do zákonité stavby, podobně jako když ze stavebnice postavíme podle našich představ nebo podle návodu nějaký objekt. Lidstvo se odjakživa snaží tento návod, tyto zákony nalézt a na základě jejich znalosti odhalit tajemství vesmíru.

O vysvětlení vesmíru bylo přijato mnoho sdělení různými vizionáři, což byli obvykle prostí, vědecky nevzdělaní lidé, kteří pouze zaznamenávali myšlenky, které je napadaly. Jedním z nich byla i hraběnka Adelma Vay (1840 - 1925), která metodou "automatického psaní" zaznamenala sdělení svého "duchovního průvodce" Tomáše a dalších vyspělých duchovních bytostí. Sama pisateka nerozuměla tomu co napsala, ale význam sdělení pochopili její přátelé. Její kniha Duch-síla-hmota vyšla poprvé v roce 1870 ve Vídni, u nás v roce 1996 ve vydavatelství Santal.

Naprosto stejné principy totiž můžeme uplatnit i na vznik a vývoj života, proto za jistých okolností můžeme považovat celý vesmír za živý objekt, což ostatně tvrdily i prastaré civilizace. Ve vesmíru jsou totiž uplatněny všechny základní principy, které jsou nutné pro existenci života:

- vesmír vznikl v určitém čase (bytost se rodí)
- vesmír se rozpíná a stárne (bytost roste a stárne)
- ve vesmíru jsou všechny jevy závislé na energii (u bytosti také)
- vesmír s časem po určité době neroste a pak degeneruje (bytost také)
- vesmír je složen z organizačních složek různého druhu a velikosti (bytosti také)
- atd. (najděte si sami další analogie)

Opomineme-li silný religiozní nádech v knize Adelmy Vay, poplatný době a vzdělání pisatelky a zdůrazníme-li principy stavby vesmíru, dle sdělení duchovních bytostí, lze připustit, že zde uvedené teorie odpovídají i dnešním poznatkům z idealistického hlediska. Kniha odpovídá na všechny základní otázky bytí.

Prvopočátek: dle Bible, Janova evangelia: "Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh." V dnešní terminologii bychom řekli, že prvotní byla informace (=slovo), která byla úplná a všeobsahující a rovnala se Bohu. Protože kromě ní neexistovalo nic, lze předpokládat, že tato informace byla neměnná a vše v ní bylo obsaženo. Tedy i všechna hmota, energie, zákony a životní principy. Bible říká, že život byl světlo, my bychom řekli, že život je energie+ informace. Podle Bible jsou lidé Boží děti, jako vše co od Boha povstalo, první lidé se nenarodili běžným způsobem (ze zárodečných buněk), ale byli stvořeni Bohem. Je to stejné jako u klasického problému: "Co bylo dříve - slepice nebo vejce?" Bez další informace to nelze řešit, pouze Pepíček přišel na to, že první musel být kohout. Život v jakékoli podobě musel být vytvořen na základě informace (DNA), příslušným spojením atomů a molekul látek, tvořících nositele života. Tato informace mohla pocházet jedině od Boha - prvotní "databáze". Adelma Vay říká, že Bůh je duch, síla a hmota, tato trojjediná podstata je jen různou formou informace. Prvotní informace (nazývaná často prasevětlem) byl duch, kde rozhodující bylo uspořádání a hustota informačních elementů. Při určitém uspořádání vznikla energie = síla a jejím dalším zhušťováním hmota. Toto je obsaženo i v Einsteinově rovnici $E = mc^2$. Po vytvoření hmoty a energie již může duch (informace) hmotu přetvářet dle jistého plánu - tvůrčího záměru, na základě svobodného rozhodnutí. Toto je obecný princip každé tvorby čehokoliv. Vše vzniká spojením stavebních prvků na základě určité představy, bez ohledu na to, zda výsledek má nebo nemá nějaký smysl. Určení smyslu je vždy subjektivní z hlediska pozorovatele a tvůrce. Něco může mít smysl pouze pro tvůrce, něco pro celý vesmír. Z výsadního

postavení prvotního tvůrce - Boha lze odvodit, že pro něj má smysl všechno. Za pomoci tvoření se Bůh (i každý jiný jedinec) seberealizuje.

Z výše uvedených principů lze odvodit, že neexistují žádné zázraky a nadpřirozené jevy, jsou pouze jevy, které materialistická věda nedokáže svým omezeným aparátem vysvětlit, zatímco možnosti Boží jsou neomezené. Náhoda neexistuje, vše je důsledkem přírodních (Božích) zákonů a svobodné vůle libovolného tvůrce. Z myšlenky povstane energie i hmota.

Jedním ze základních zákonů vesmíru je zákon duality. Vyplývá přímo ze zákona zachování hmoty a energie - vznikne-li jakýkoliv prvek (předmět, myšlenka, energie, vlastnost, emoce atd.), vzniká zároveň prvek opačný, avšak rušit se pochopitelně nemusí neboť každý může působit v jiném prostoru a čase. Kladný jev jednoho druhu může být vyrovnán záporným jevem jiného druhu. Tyto duality se vzájemně odpuzují, jevy stejného charakteru se přitahují (na rozdíl od elektrického náboje nebo magnetických pólů).

Druhým zákonem je zákon moudrosti - bytosti jsou nositeli inteligence, jejíž vrcholným projevem je uznání existence Boha.

Třetím zákonem je možnost svobodné vůle - každý se může rozhodnout jakkoli, na základě svých znalostí a zkušeností. Na základě těchto zákonů dochází k postupnému zvyšování organizovanosti všech jevů a věcí ve vesmíru. Po prvotním chaosu (prasevětle) vznikají základní stavební kameny hmoty, postupně se vyvíjí hmota organická a život. Vesmírné objekty se rozdělují na hvězdy a planety, vznikají soustavy, které jsou udržovány ve stabilním stavu neustálým pohybem. Rovnováha vzniká vyrovnáním sil přitažlivých (gravitace) a odpudivých (odstředivá síla). Stejný princip lze uplatnit ve všem: láska je přitažlivá, nenávisť je odpudivá. Základem vesmírných soustav se stala praslunce, kolem nichž kroužily zárodky planet. Za pomoci energie prasluncí docházelo ke zhušťování hmoty a u vhodných objektů ke tvorbě atmosféry a vody, bez nichž není organický život možný. Tento princip platí v jakémkoli měřítku - sluneční soustavy obíhají kolem centrálního slunce galaxie, skupiny galaxií obíhají kolem centrálního bodu vesmíru - počátku jeho stvoření.

Podle Adelmy Vay byly základními prvky života mikroskopicky malé světelné organismy - dnes bychom řekli korpuskule, dle korpuskulární povahy světla (chová se jako složené z malých částíček). Dnes ovšem víme, že světlo je elektromagnetické záření, které jsme schopni vidět, na rozdíl od záření jiných vlnových délek, které nevidíme, ale můžeme je zachytit různými přístroji. Podle toho by základním prvkem byl jeden kmit vlny. Tento kmit je i základním prvkem informace. Skládáním záření různé amplitudy a frekvence vznikají jiná, nová záření s odlišnými vlastnostmi, je-li tento proces řízen, mohou vzniknout záření požadovaných vlastností. Na mikroskopické úrovni tak vzniká nekonečné množství elementů - základních stavebních částic hmoty a života. Na základě uspořádání elementů vzniká hmota různé kvality. Hmota s nejvyšší organizovaností se stává základem pro vznik života. Podmínkou života je zřejmě schopnost uplatnit zákon svobodné vůle.

Budeme-li považovat za skutečnost, že každý živý tvor se skládá z hmotného těla a duše, která je oživující a řídicí složkou (podobně jako hardware a software u počítačů), je logické, že s vyvíjející se hmotnou složkou se musí vyvíjet také složka duchovní. Tento vývoj je závislý na zkušenostech, získaných za pobytu duše ve hmotě. Duše se vyvíjí stejně jako organismy - od nerostů, rostlin, prvoků, ryb, plazů až po primáty a člověka - homo sapiens. Primitivní duše, zaměřená nejprve na udržení živočišného druhu, získává postupně vlastnosti nutné pro přechod do vyšší kategorie. To lze potvrdit i studiem života zvířat, primitivních domorodých kmenů, a různých typů civilizovanějších společností. Ve všech typech lidských společností se však vyskytují mytologické báje, hovořící o existenci božských bytostí - zde je zřejmě zachycena vzpomínka na spojení s duchovními bytostmi po dobu existence duše mimo hmotné tělo. Tito bohové ztělesňují určité vlastnosti a principy, jako archetypální bytosti - vzory.

Existenci duchovních bytostí nelze hmotnými prostředky dokázat, proto lidé tyto nehmata-telné jevy popírají. Jejich existenci je možné prokázat pouze rozvojem duchovního poznání, vnitřního uvědomění. Toto popírání duchovna je typickým znakem primitivních lidských společností. Lidé na planetě Zemi, žijící v takzvané vyspělé společnosti jsou vlastně na nižším vývojovém stupni, než domorodci v pralesích, chápající a využívající odvěké duchovní znalosti. Duchovní vzestup společnosti lze docílit pouze individuálním rozvojem každého jednotlivce v souladu se základními zákony vesmíru. Člověk je vybaven možností tzv. vnitřního života, kdy všechny úvahy probíhají pouze ve formě myšlenek, představ, imaginací. Důkazem duchovního života jsou např. sny, kdy tělo je nečinné, ale mysl nám vytváří nejrůznější dějové situace. Vzhledem k tomu, že existence lidského těla je časově omezená (80 - 100 let), nestačí po dobu jednoho života načerpat duch všechny plánované informace. Proto dochází k reinkarnaci - opětovnému vtělování ducha do lidského těla, na základě výběru těla duchem. Smyslem výběru je najít tělo vhodné k dokončení duchovního rozvoje, duch si vybírá podle základních kosmických zákonů. Během života se člověk setkává neustále s kladnými a zápornými podněty, kdy na základě principu svobodné vůle koná vlastní rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že negativní jevy, jako je chudoba, nemoc (tělesné postižení), život ve špatné rodině apod. nejsou trestem, ale podnětem k pochopení jevů. Duše si toto protřídí vybrala předem, snažme se tedy o pochopení negací, tím je v budoucnosti eliminujeme. Existuje teorie, že Bůh se projevuje ve hmotě prostřednictvím stvořených bytostí. Cítí a vidí to co my. My jsme jeho smyslové orgány. Tak mu dopřejme potěšení z jeho existence!